

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA
POČINJENA NA TERITORIJU BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991.

AS-25 9/1

IZJAVA SVJEDOKA

PODACI O SVJEDOKU:

Prezime: [REDACTED]

Ime: [REDACTED]

Ime oca: Mirko

Nadimak/pseudonim: [REDACTED]

Spol: ☒ muški ☐ ženski

Datum rođenja: [REDACTED]

Mjesto rođenja: [REDACTED]

Nacionalnost: [REDACTED]

Vjeroispovijest: [REDACTED]

Jezik/jezici koje govori: [REDACTED]

Jezik/jezici koje piše (ako se razlikuju od navedenih): hrvatski

Jezici korišteni u toku razgovora: engleski i hrvatski

Trenutno zanimanje: [REDACTED]

Prijašnje: [REDACTED]

Datum(i) razgovora: 27.4.1999. do zaključno 29.4.1999.

Razgovor(e) vodili: Robert Casey i Egil Jacobsen

Prevodilac: Nijaz ALIĆ

Imena svih osoba prisutnih tokom razgovora: Robert Casey, Egil Jacobsen, Nijaz Alić, [REDACTED]

Potpis:

IZJAVA SVJEDOKA

Školovao sam se za građevinarstvo, smjer niskogradnja, u srednjoj tehničkoj školi u Pakracu do 1977., a nakon toga sam pohađao dvogodišnji studij u Zagrebu koji sam završio 1979. Nakon fakulteta morao sam odslužiti vojni rok u JNA, a to je trajalo od travnja 1979. do veljače 1980. Dok sam bio u bivšoj JNA, kao inženjerac rukovao sam eksplozivima, a rukovao sam eksplozivima i kada sam radio u građevinarstvu. Nakon vojske odmah počinjem raditi za građevinsko poduzeće *Industrogradnja* u Zagrebu. Bio sam glavni građevinski inženjer (šef gradilišta) i vodio sam nekoliko lokacija. Za to poduzeće sam radio sve do 1990. S tim poduzećem sam od siječnja 1981. do lipnja 1984. radio u Iraku. Radio sam na izgradnji vojnih objekata za iračku vojsku (ratno zrakoplovstvo), npr. gradnja zapovjednih centara u zračnim lukama. Radio sam na zapovjednoj zgradi ratnog zrakoplovstva u zračnoj luci u Bagdadu, na školi za pilote i na uzletištu Ticrich u mjestu gdje je rođen Sadam Hussein. To se nalazi između Bagdada i Kirkuka. Također sam radio na heliodromu u Salah-Al-Dienu, vojnom uzletištu u Kirkuku i na drugim lokacijama u Qayari i Mosulu.

Vratio sam se u Zagreb u lipnju 1984. i počeo sam ponovo raditi u građevinarstvu. Gradio sam cestu od Zagreba do zračne luke izvan grada. Također sam kao građevinar radio na Rabu. Tada je već počeo proces osamostaljivanja, a većina ljudi su bili domoljubi te su počeli pristupati pričuvnim policijskim snagama. Ja sam se 1990. prijavio za pričuvne policijske snage i primljen sam. Srbe u policiji su tada zamjenjivali dobrovoljci poput mene. U policiju sam stupio u svibnju 1990., a hrvatski Zbor narodne garde osnovan je 30.5.1991. i na početku je imao četiri brigade. 4. rujna 1991. prebačen sam iz policije u Novsku (Zbor narodne garde). Nakon toga dana formirana je 125. brigada, a to je još uvijek bio ZNG (tada još ne Hrvatska vojska). U to vrijeme ljudi su bili vrlo nezadovoljni jer je sav novac išao u Beograd. Iako je novac dolazio iz svih krajeva bivše Jugoslavije, saveznim proračunom se upravljalo iz Beograda. Novac se nije pravedno raspodjeljivao po čitavoj državi. 125. brigada formirana je u listopadu 1991., sastojala se od otprilike 1.800 vojnika, a zapovjedništvo joj je bilo u Lipovljanima, desetak kilometara udaljeno od Novske prema Zagrebu. Nisam dobio čin kada sam pristupio 125. brigadi. Godine 1992. u 125. brigadu uvedeni su činovi. Ta brigada je bila zadužena za obranu Novske od postrojbi bivše JNA iz Banja Luke. 125. brigada je bila pješadijska postrojba, a najteže oružje su bili minobacači. U studenom i prosincu 1991., kada je poražena JNA iz Varaždinskog korpusa, dobili smo dio njihove opreme, pa i nekoliko tenkova.

U ožujku 1992. primljen sam u časničku školu u Zagrebu. Tamo sam bio dva mjeseca i dobio sam čin komandira voda. Onda sam surađivao sa Kanadskim bataljonom UNPROFOR-a pri razminiranju u Zapadnoj Slavoniji. Kanadani su nam osiguravali zaštitu, a nama je samo bilo dozvoljeno da nosimo noževe, ali ne i vatreno oružje. Nakon toga nisam ništa radio sve do ožujka 1993. Bilo mi svega dosta i razmišljao sam o tome da napustim vojsku. Onda mi se 18.3.1993. pružila prilika da potpišem petogodišnji ugovor sa 6. gardijskom brigadom. To je bio ugovor na pet godina i ja sam to prihvatio. To je bila profesionalna gardijska postrojba koja je u listopadu 1993. postala 9. gardijska brigada. Na početku nije imala svoj amblem, još se radilo na

tome. Kasnije joj je oznaka postala vuk. Ja sam došao u 6. gardijsku brigadu kao poručnik.

6. gardijska brigada je bila pod zapovjedništvom Mirka Norca i bila je stacionirana u Gospiću, kao i 118. brigada od koje je 6. gardijska brigada kasnije nastala. To je također bila profesionalna postrojba koju su sačinjavali ljudi pod ugovorom koji su morali raditi što god im se kaže. Stalno smo bili na vježbama i bili smo možda najbolja postrojba. Koristili su nas kao udarnu jedinicu. Gardijske brigade su se smatrale elitnim postrojbama. Ispod gardijskih brigada bile su pričuvne brigade, pa domobranske brigade i na kraju su još postojale postrojbe koje su sačinjavali vojni obveznici. Pričuvne i domobranske brigade su bile obrambene postrojbe i nisu korištene kao udarne snage. Vojni obveznici su korišteni za trećerazredne poslove. 1994. ukinuli su petogodišnje ugovore i uveli trogodišnje. Ja sam ponovo potpisao i svaki put sam ponovo produžio. Trenutno imam treći trogodišnji ugovor. Bio sam stacioniran u Gospiću, i dao sam vam shemu zapovjedne strukture koja je označena VS/1. Taj sam dokument potpisao i potvrdio njegovu autentičnost. Također sam vidio transkript dokumenta VS/1 koji je sačinjen u mom prisustvu i koji mi je pročitao. Potpisao sam taj dokument koji je označen VS/2, te potvrđujem njegovu autentičnost.

Postrojbe u Gospiću 1993. su bile: 111. brigada, koju su sačinjavali aktivni časnici i vojni obveznici; 118. domobranska pukovnija, koja službeno nije bila raspuštena – neki pripadnici nisu potpisali ugovor i stoga nisu prešli u 6. gardijsku brigadu kada je ona osnovana. Tu su bile i 35. inženjerska bojna iz Pule; specijalne policijske snage koje su držale položaje na Velebitu; 128. domobranska brigada koja bi ponekad došla kao zamjena; te 9. gardijska brigada. Gardijska brigada je trebala imati puno brojno stanje od 2.240 ljudi, ali joj je popunjenost bila samo otprilike 70%. Pukovnija je trebala imati 1.500 do 1.800 vojnika, ali popunjenost joj je bila samo 70%. Specijalne snage policije su uvijek imale od oko 100 do 150 ljudi. Radili su u smjenama i često su se izmjenjivali. Ova je postrojba bila iz Gospića. Znam da im se zapovjednik zvao Cindrić.

Akcija *Medački džep* počela je 9.9.1993. u šest ujutro. Nas u 9. gardijskoj brigadi su stavili u punu pripravnost 15 dana prije početka akcije. Dobio sam usmenu zapovijed u 04.00 sata 9. rujna 1993. i morao sam biti na zbornom mjestu u 06.00 sati za početak ofenzive. Dobio sam naređenja od Blaževića. On je u 04.00 sata okupio moju cijelu postrojbu u našoj vojarni u Podoštri i onda se obratio postrojbi. Domobranci su u to vrijeme držali obrambene položaje. Mi smo krenuli onamo i stigli u 06.00 sati. Zamijenili smo domobrane na njihovim položajima i odavde smo krenuli u napad. Zapovjedništvo 9. gardijske brigade je bilo smješteno u Gospiću točno nasuprot bolnice u vojarni "Eugen Kvaternik". Zapovjedništvo Zbornog područja je bilo u zgradi šumarice u centru Gospića. 118. domobranska pukovnija je bila s druge strane mosta, na desnoj strani ceste prema Karlobagu, u vojnim objektima. 35. inženjerska bojna bila je smještena u objektu "Rosulje", a inženjerska postrojba 9. gardijske brigade bila je smještena u vojarni "Podoštra".

Raspored snaga uoči napada 9. rujna 1993. je bio sljedeći: 3. bojna 9. gardijske brigade i 118. domobranska pukovnija napadale su iz Jasikovca, Vedrog Polja, Potklisa i Radanovića prema Krivoj Lici. Druga bojna 9. gardijske brigade i jedna satnija Oklopno-mehanizirane bojne 9. gardijske brigade krenule su u napad iz Ornica i vršile su napad kroz Lički Čitluk prema Krivoj Lici. Prva bojna 9. gardijske brigade i jedna satnija Oklopno-mehanizirane bojne 9. gardijske brigade, te pripadnici iz aktivnog sastava 111. brigade iz Rijeke (stalno zaposleni) imali su pravac napada od

Ličkog Ribnika prema Drljićima. Specijalne snage policije su krenule u napad iz Rizvanuš prema Crnom Vrh i Drljićima. Svi su ciljevi postignuti i mjesta zauzeta do podneva istog dana. Srpske obrambene linije su išle od Ličkog Ribnika do Krive Lik i Crnog Vrh. Srbi su potisnuti prema Metku. Mogu samo govoriti za 9. gardijsku brigadu – mi smo za akciju imali raspoređeno oko 700 ljudi. Bilo je i onih uobičajenih 100 do 150 pripadnika specijalnih snaga policije koji su sudjelovali u ofenzivi. Ja sam bio zadužen za svoju inženjersku postrojbu. Prije napada ona je podijeljena u 4 grupe. Tri su išle sa zasebnim snagama za napad, a jedna je pripremala minsko-eksplozivna sredstva. Moja postrojba je imala zadaću da sa pješadijom krene u dubinu i razminira sva minska polja ispred naših snaga za napad. Tko je sudjelovao u ofenzivi saznao sam od vojnika koje sam sreo na bojištu, a vidio sam i sâm. Svaka satnija Mehanizirane bojne je imala otprilike 10 tenkova i 10 oklopnih vozila. Imali smo šest tenkova T 55 i četiri tenka T 84. Nakon izvršenog zadatka u podne tog dana zarobili smo tri srpska tenka T 55 i jedan tenk T 84. Srbi su te tenkove jednostavno napustili, a ja sam morao provjeriti dali su bili minirani, što nije bio slučaj.

Prije napada smo znali da Srbi imaju jednu cijelu bojnu iz sastava 6. ličke brigade za obranu tog područja, a i većina srpskog stanovništva je bila naoružana i nalazila se na obrambenim položajima. Tu informaciju smo dobili obavještajnim radom i osmatranjem sa Velebita. Srbi su također imali topničku potporu iz Metka, a imali su i nekoliko tenkovskih položaja blizu Metka.

Nakon ostvarenja zadaća do podneva tog prvog dana, morali smo obraniti naše položaje kako sleđa tako i sprijeda, i to zato jer su nas po zauzimanju srpskih obrambenih položaja neki Srbi napadali iz rejona Lički Čitluk koji nam je bio u zaleđu. Srbi su također napadali iz pravca Metka. Srbi su pokušali vratiti položaje koje smo zauzeli. Srbi su mogli pobjeći do podneva tog dana, no nakon toga odstupnica im je bila sasvim odsječena. Tijekom ove akcije izdvojeno zapovjedno mjesto 9. gardijske brigade bilo je u Bilaju. Moram napomenuti da sam svoje zapovjedi dobio od pomoćnika zapovjednika inženjerije, Gorana Blaževića, 9. rujna 1993. u 04.00 sata.

Ja sam išao sa središnjim snagama za napad, a to je bila 2. bojna 9. gardijske brigade i jedna satnija Oklopno-mehanizirane bojne, prema Ličkom Čitluku. Moje su zadaće bile razminiranje područja proboja naših snaga. Morali smo razminirati samo jedan uski prilaz srpskim obrambenim linijama. Po izvršenju ove zadaće morali smo utvrditi tenkove i postaviti mine prema Krivoj Lici. Mi smo napredovali sa pješadijom, a naši su tenkovi bili otprilike 100 do 150 metara iza nas. Uklanjali smo mine kad bi ih pronašli, a dok smo napredovali, Srbi su nas granatirali. I naše su snage granatirale, a granate su padale 50 metara ispred nas. To nam je pomoglo da očistimo prolaz ispred nas. Tijekom prvog sata našeg napada Srbi nisu uzvraćali našu paljbu i to zato jer smo ih totalno iznenadili. Nakon toga su nas počeli granatirati iz pravca Metka. Srbi su imali dvije bitnice haubica 105 mm i nekoliko minobacača. Na početku napada padala je lagana kiša, iznenadili smo Srbe pa nisu pružili veći otpor. Na najveći otpor smo naišli u Ličkom Čitluku, gdje su nas zadržali oko dva sata.

Prvog dana ofenzive nije bilo paljenja i pljačke. Nismo imali vremena za to. Ako je što bilo oštećeno, onda je to prouzročeno granatiranjem. Specijalne snage policije su u podne držale položaje od Crnog Vrh do Drljića. Postrojbe 9. gardijske brigade držale su položaje od Drljića do Ličkog Ribnika. Dok smo držali položaje, moja postrojba je bila zadužena za uklanjanje leševa.

Glavni zapovjednik je bio brigadir Rahim Ademi. On je bio zapovjednik Zbornog područja. Nema sumnje da je on bio odgovorna osoba. Zapovjednik 9. gardijske brigade je bio Mirko Norac, a zapovjednik 118. domobranske pukovnije je bio satnik I klase /kao u izvorniku/ Milan Kosović. 111. brigada je bila pretpotčinjena 1. bojni 9. gardijske brigade i također je bila pod zapovjedništvom Mirka Norca. Specijalne snage policije su se zvale *Tigrovi* i oznaka im je bila žuti tigar.

Zapovjednik

Kada smo imali onaj sastanak u 04.00 sata prvog dana nismo dobili nikakve zapovijedi ili naputke o tome kako treba postupati sa zarobljenicima. To je izgleda svatko trebao riješiti u skladu sa svojom savješću. Ja sam bio u školi za časnike i bio sam naučen da se držim Ženevske konvencije. Znam da su neki zapovjednici bojni bili ljuti što nisu dobili konkretne zapovijedi o postupanju sa zarobljenicima. Prvog dana napada akcija je bila pod vrlo oštrom kontrolom. Norac nije bio vani na terenu tijekom napada prvog dana. On je bio poznat kao divljak i nisu ga htjeli na prvoj crti bojišnice prvog dana. On je tada imao otprilike 28-29 godina. Rahim Ademi je tada ostao u Gospiću. Mirko Norac je upravo bio završio program od šest mjeseci u zapovjedno-stožernoj školi u Zagrebu. On je bio rodom iz Otoka kod Sinja. Moguće je da je prošao nekakvu obuku u specijalnim snagama. Ja sam morao svoj posao usklađivati sa zapovjednikom 2. bojne i zapovjednikom Oklopno-mehanizirane satnije. Prvog dana imao sam dva minska polja. Jedno je bilo protutenkovsko, a drugo je imalo potezne protupješađijske mine. Oko 14.00 sati prvoga dana, stigli su svi moji vojnici i dobili smo zadatak da postavimo mine ispred naših položaja. Imao sam tada svih svojih 40 ljudi i postavili smo 1.800 mina toga dana. Tek smo u ponoć završili.

Načelnik Glavnog stožera Bobetko došao je u Gospić otprilike tjedan dana prije napada na Medak, a sa njim je bio general bojnik Basarac iz Glavnog stožera HV-a u Zagrebu. Osobno sam vidio Bobetka, ali nisam nikada s njim razgovarao. Oni su obišli naše izdvojene zapovjedne položaje, obrambene i topničke položaje, i dali nekoliko kritičkih primjedaba. Proveli su i jedan cijeli dan u zapovjedništvu 9. gardijske brigade. Svi su znali da Bobetkov dolazak nagovještava početak neke akcije. Ranije su nam došli neki od Bobetkovih suradnika iz Zagreba. Plan za ovu operaciju razradili su Brajković, Ademi i Norac i oni su taj plan dostavili u Zagreb na odobrenje. Svi su znali da su oni razradili plan, a Bobetko tu činjenicu čak i spominje u svojoj knjizi. Moram reći da nisam nikada čitao tu knjigu, ali ljudi pričaju o tome što tamo piše. Kada kažem da se znalo za taj plan hoću reći da su Srbi neprestano tukli po nama i bilo je očito da će Hrvati izvršiti odmazdu na Medak. Do 9. rujna 1993. nismo znali kakav će biti taj napad. Jedina potpora koju smo dobili za tu akciju je bila jedna labudica za transport tenkova koji su stigli otprilike tjedan dana prije napada. Te labudice su omogućile lakše kretanje tenkova jer su sve ceste na tom području asfaltirane.

Dobio sam zadatak odvoza svih leševa sa područja sukoba. Za to me je zadužio Goran Blažević. Rekao mi je da ima povjerenja u mene, a znao je da nisam iz gospićkog kraja. Dobio sam dvije zapovijedi od Blaževića. Prva se odnosila na asanaciju terena, tj. na uklanjanje leševa i mrtve stoke. Morali smo pokopati mrtvu stoku, a i sve masakrirane leševe. Mojoj postrojbi je bio pretpotčinjen i čovjek koji se zove Krešo. Mislim da je bio civilni bolničar iz bolnice u Gospiću. Krešo je bio iz Hrvatskog odbora za razmjenu, a imao je i neke veze sa Hrvatskim Crvenim križem. Mojoj postrojbi ga je pretpotčinio dr. Prodan koji je bio načelnik saniteta u Glavnom stožeru u Zagrebu. Krešo je pregledao sve leševe koje smo pronašli i donosio odluku da li da se pokapaju ili šalju u Jasikovac gdje se nalazio odbor patologa. Krešo je donosio te odluke na osnovu toga u kakvom je stanju bilo tijelo. Ako su tijela bila teško

masakrirana onda bi ih moja postrojba pokopala. Ako nisu bila masakrirana, slana su u Jasikovac kako bi mogla biti razmijenjena sa Srbima. Znam da su na kraju razmijenili otprilike 65 tijela sa srpskom stranom. Kada govorim o masakriranim tijelima mislim na odsječene glave, uši, noseve, šake ili čak čitave ruke. Vidio sam nekoliko tih masakriranih tijela kad smo ih pokapali. Imao sam vozača i stroj za kopanje jama u koje smo zakapali te ljude. Nismo ih stavljali u vreće. Obično smo ih stavljali u pojedinačne grobove, ali kada bismo imali dva ili tri leša jedan blizu drugog onda bismo iskopali veću jamu i stavili sva tijela u istu jamu. Cijenim da smo na taj način pokopali otprilike 40 do 60 leševa. To su sve bila izmasakrirana tijela, a samo pet ili šest su bili vojnici u odorama. Ostali su bili stariji muškarci i žene koji nisu bili u stanju da pobjegnu prvog dana. Mi smo pokopali te leševe odjevene, nikada ih nismo pretražili zbog vrijednih predmeta, samo su pokopani. Nismo im oduzeli osobne stvari. Leševi koje su prevezli u Jasikovac nisu imali brojeve i nisu bili nikako označeni, kao ni oni koji su pokopani.

Mogu reći da su leševi koji su vraćeni odboru patologa u Jasikovcu najvećim dijelom bili vojnici. Cijenim da su otprilike 90% bili vojnici. Kad govorim o masakriranim tijelima mislim na tijela koja su imala ozlijede koje nisu nastale kao posljedica granatiranja ili borbenog djelovanja. Moja zadaća je bila da uklonim masakrirana tijela civila. Dok smo to radili na tom području, imali smo osam ili devet pripadnika 9. gardijske brigade kao osiguranje. Jednom smo naišli na dvije starice u jednoj kući. Vojnici su ih htjeli ubiti. Natezao sam se sa njima i na kraju smo te starice predali Vojnoj policiji. Odvozili smo leševe sa terena od drugog dana pa sve do jutra šestog dana.

Drugoga dana ofenzive čulo se dosta glasina da hrvatska vlada pregovara sa Srbima o tome da se povučemo sa naših položaja. Kada su te glasine počele kružiti neki dečki iz 1., 2. i 3. bojne 9. gardijske brigade tražili su mine od mene kako bi mogli dići srpske kuće u zrak. Prvo sam odbio im dati mine, ali su mi onda načelnik za operativu, bojnič Zvonko Brajković, i njegov pomoćnik, zapovjednik za inženjeriju, natporučnik Goran Blažević, naredili da predam mine. Dao sam im otprilike 15 do 20 kutija mina. U svakoj kutiji je bilo po pet mina. Svaka takva mina je mogla uništiti kuću. To su bile stare protutenkovske mine TM1 sa metalnom čahurom i protutenkovske mine tipa TMA3 sa plastičnom čahurom. Znam da je HRT dan ili dva prije primanja službene zapovijedi o povlačenju javio da se očekuje skoro povlačenje.

Šestog dana dobio sam drugu seriju zapovijedi. Rečeno mi je da se nadem sa dr. Prodanom koga još nisam poznao. Svi smo znali da će to biti dan povlačenja sa naših položaja. Našao sam se sa dr. Prodanom u 07.00 sati. On je nosio maskirnu uniformu HV-a. Predstavio mi se. Sa njim je bilo 60 vojnih obveznika iz 111. brigade. Oni su imali lopate. Rekao mi je da moram pokazati vojnim obveznicima gdje sam pokopao izmasakrirana tijela i da moram ukloniti prvi sloj zemlje uz pomoć mog mehaničkog bagera, te da će onda vojni obveznici iskopati leševe. Također mi je rekao da moram dovesti kamion-hladnjaču i u njega natovariti tijela. Rekao mi je da leševe onda treba prebaciti u Jasikovac. Dr. Prodan mi je rekao da oni ne žele da UN nade ta izmasakrirana tijela. Otišao sam do Gorana Blaževića i Zvonka Brajkovića da ih pitam za te dobivene zapovijedi, ali mi je rečeno da uradim ono što mi je rečeno.

Tako sam krenuo sa svojim bageristom, vozačem vojnog kamiona-hladnjače, još jednim od mojih vojnika i onih 60 vojnih obveznika. Išli smo do raznih lokacija i ja sam pokazivao bageristi gdje da kopa. On bi uklonio prvi sloj zemlje, a onda bi vojni obveznici iskopali tijela. Onda su stavili leševe u vreće i prebacili ih u hladnjaču. Ne

znam zašto su ih stavili u vreće. Činilo se da su ti vojni obveznici već znali što treba raditi, a imali su nekog mladeg čovjeka koji im je, izgleda, zapovijedao. Po iskapanju svakog pojedinačnog leša moj bager je izravnao tlo. Moglo se lako vidjeti gdje smo kopali. Završili smo s iskapanjem leševa tog dana u 15.00 sati. Ja sam se zajedno s mojim vojnikom i bageristom vratio u našu bazu u Gospiću. Hladnjača je krenula za Jasikovac, a vojni obveznici također. Tog istog dana u 17.00 sati dobio sam zadatak da se uputim u Jasikovac i odmah sam krenuo. Po dolasku vidio sam Blaževića, Krešu, dvojicu vojnih policajaca i kamion koji je izgledao kao ona hladnjača, te vozača kamiona. Vidio sam i neke od vojnih obveznika koji su se dezinficirali i uništavali nešto od svoje odjeće. Hladnjača je bila sasvim zatvorena, ali Krešo mi je rekao da ima dodatnog tereta, što sam ja shvatio kao da ima još leševa. Taj kamion se nalazio kod skladišta u Jasikovcu, a to je još uvijek skladište.

Onda mi je Blažević rekao da se moram riješiti leševa i rekao je da to uradim kako znam. To mi je rečeno u prisustvu Kreše i dvojice vojnih policajaca, koji su to čuli. Počeo sam razmišljati kako da uklonim te leševe. Mislio sam ih baciti u neki bunar i onda uz pomoć eksploziva dići bunar u zrak i tako pokriti leševe. Također sam mislio staviti leševe u podrum neke kuće i dići kuću u zrak, čime bi se onda leševi pokrili šutom. Vratio sam se u bazu sa dvojicom vojnih policajaca da uzmem mine, eksplozive, sporo goreće štapine i detonatore. Na povratku iz Jasikovca tražio sam moguće lokacije za odlaganje leševa. Vidio sam jednu kuću na periferiji Gospića koja je izgledala prikladno. To je bila velika kuća sa nepotpunom septičkom jamom pored nje. Najveći dio ostalih zgrada oko nje je već bio srušen. Odlučio sam se za to mjesto. Već je padao mrak i znao sam da moram brzo obaviti posao. Onda sam krenuo za Jasikovac i Krešo je išao sa mnom u autu sa dvojicom vojnih policajaca, a hladnjača nas je pratila sa vozačem i trojicom pijanih vojnika. Ti su vojnici bili kod kamiona kad sam se vratio. Mislim da su bili domobrani. Otišli smo na mjesto za koje sam se odlučio, a vojna policija je zauzela položaje za osiguranje prilaznih puteva. Kao što sam već ranije napomenuo, u tom dijelu nije nitko živio jer je bio uništen tijekom 1991. Rekao sam ostalima što ću uraditi. Onda sam otišao u kuću da postavim eksplozive. Morao sam nekoliko puta izaći van da namjestim sporo goreće štapine. Vidio sam da Krešo pomaže pijanim vojnicima da izvade leševe iz kamiona i da ih bace u septičku jamu. Primjetio sam da vade tijela iz vreća prije nego što ih bacaju u jamu. Znam da su leševi koje smo pokopali, a onda iskopali, bili odjeveni. Kako su neka tijela koja su bačena u jamu bila gola, pretpostavljao sam da je to taj dodatni teret kojeg je Krešo spomenuo. Cijenim da je bačeno više od 40 leševa u tu jamu. Objasnio sam Kreši i vojnim policajcima što namjeravam uraditi, naime da dignem u zrak pola te velike kuće tako da se ona sruši na leševe u septičkoj jami. Trebalo mi je otprilike 45 minuta da postavim eksplozive. Upotrijebio sam četiri mine i pet kilograma industrijskog eksploziva. Postavio sam eksploziv na mine kako bi mine sigurno eksplodirale. Onda sam ih aktivirao uz pomoć sporo gorećih štapina. Sve je išlo po planu i pola kuće se srušilo i pokrilo leševe u septičkoj jami.

Ponio sam tri kutije mina TMA3 na tu lokaciju. U svakoj kutiji je bilo po pet mina. Vojni policajci su me zatražili da im ostavim preostale mine za miniranje srpskih kuća. Ja sam im dao te mine. Jama je bila na desnoj strani kuće gledano sa ceste. Bila je otprilike 10 puta 4 metra velika i oko 3 metra duboka. Ta kuća je bila ili druga ili treća u toj ulici. Spreman sam pokazati je istražiteljima MKSJ-a. Ne znam ime ulice, ali sam nacrtao okvirni plan lokacije. On nosi oznaku VS/3 i ja sam potvrdio njegovu autentičnost svojim potpisom. Nakon odlaganja leševa ja sam izvijestio Brajkovića i Blaževića, a Krešo je izvijestio Rahima Ademija. Morali smo pričekati Krešu da ga izvijesti. Izvještavalo se samo usmeno. Meni je rečeno da izvijestim Brajkovića i

Blaževića. Ja sam im samo rekao da je problem riješen. Nisam im rekao što sam uradio. Ademi je Kreši bio slijedeći nadređeni i zbog toga je on izvijestio njega, jer dr. Prodan nije bio tamo po povratku nakon odlaganja leševa.

Kada smo na terenu sakupljali tijela slijedećih dana nakon ofenzive od 9. rujna, često su me kontaktirali lokalni zapovjednici i rekli mi gdje da pokupim leševe, a i ja sam pregledavao teren pješice. Veliki broj leševa koji smo pokopali se nalazio na području Divosela i Ličkog Čitluka.

Rušenje kuća uz pomoć eksploziva, mina i paljenjem radilo se uglavnom u zadnja dva dana akcije. Mislim da je to bilo zbog toga jer su naši vojnici čuli glasine da se moramo povući, a nisu htjeli da ijedna srpska kuća ostane netaknuta. Nisam dobio službenu zapovijed da razaramo kuće i osobno nisam uništio niti jednu kuću. Bilo je puno pljačke nakon prvog dana napada, a to su radila vojna lica i civili iz Gospića koji bi uglavnom stizali s traktorima i prikolicama. Nakon prva tri dana Vojna policija je postavila kontrolne punktove, ali nisu sprječavali pljačku. Vojna policija bi ponekad oduzela nešto od opljačkane imovine iz vozila i odnijela to natrag u dvorište iza svoje policijske postaje. Ne znam što je bilo s tom opljačkanom imovinom. Mislim da je Vojna policija odvezla sve automobile Srba. Ne znam što je bilo s tim autima. Što se tiče pljačke, svatko je radio za svoj račun, a kao da nikoga nije bilo briga za to. Zapovjedništvu u Gospiću trebalo je biti sasvim jasno što se događalo u pogledu pljačke. Tu pretpostavku zasnimam na činjenici da su se stalno u Gospić vraćala vozila puna opljačkane robe, a neka su bila ogromna i lako uočljiva. Vojska nije ništa poduzela da zaustavi civile iz Gospića koji su pljačkali srpske kuće. Hrvatska civilna policija nikada nije ušla u Medak, on je stalno bio pod vojnom kontrolom. Vojna policija je bila ili iz 71. ili iz 75. bojne Vojne policije, iz različitih krajeva. Specijalna policija je bila pod direktnim zapovijedanjem MUP-a, a Vojna policija je bila pod direktnim zapovijedanjem zapovjedništva Zbornog područja.

ne podcrtavaj

Očito je da sam šestoga dana u kasnim popodnevnim satima imao pune ruke posla sa odvozom leševa. Znam da su se naše postrojbe povlačile i da je UN, odnosno da su Kanadani bili samo pola kilometra udaljeni.

Nije mi poznato da je hrvatska vlada provela istragu o napadu na medački džep. Zbog ove ofenzive zapovjednik 118. domobranske pukovnije, satnik Kosović, promaknut je u čin bojnika. Iz 9. gardijske brigade pukovnik Norac promaknut je u čin brigadira, bojnik Agim Čeku promaknut je u čin pukovnika, a general Bobetko ga je osobno pohvalio. General Bobetko je i mene osobno pohvalio. Bojnik Zvonko Brajković je promaknut u čin pukovnika i krenuo u zapovjedno-stožernu školu u Zagrebu. Brigadir Ademi promaknut je u čin generala bojnika i otišao je u Zborno područje Split.

Koliko je meni poznato, u čitavoj akciji poginula su dva pripadnika specijalne policije i četiri pripadnika 9. gardijske brigade. Ne znam koliko je bilo ranjenih. Koliko ja znam, nije bilo plaćenika u ovoj akciji. Znam za Johannesu Tildera, on mi je bio prijatelj. U doba napada on je imao čin satnika i vodio je ekipu izviđača. Tilder je sudjelovao u napadu i bio je u prvoj liniji. Tilder je dosta dobro govorio hrvatski, ali ne znam kako dobro je pisao. Pukovnik Mezić mi nije poznat. Znam da je general Stipetić bio odgovorna osoba za Sektor sjever.

Postavio sam četiri mine na različita mjesta u kući koju sam srušio na septičku jamu. Postavio sam ih na zid koji je dijelio kuću od susjedne kuće i jednu u prizemlju na

vanjski zid prema septičkoj jami. Nacrtao sam plan mjesta gdje sam postavio mine, označio sam ga VS/4 i potpisao ga da bi potvrdio njegovu autentičnost.

Ovu izjavu sam istražiteljima MKSJ-a dao jer sam bio protiv stvari koje su se dogodile u medačkom džepu. Bio sam protiv masakriranja tijela. Također nisam zadovoljan trenutačnom politikom u Hrvatskoj. Ne slažem se s načinom na koji političari demantiraju da su počinjeni masakri ili pokušavaju svaliti krivnju na ljude na nižim položajima. Jedino bih pristao svjedočiti pred sudom u Den Haagu ako bi me optužili zbog nekih krivičnih djela. Nisam nikada nikoga ubio niti masakrirao. Samo sam odvezio leševe. Sve što sam rekao u ovoj izjavi je istinito. Nije mi ništa ponudeno kako bih dao ovu izjavu, niti sam bio pod pritiskom da je dam.